

[Valdemar Thomsen.]

Bunke af Usandheder, som Eksportudvalget ved denne Lejlighed fremsatte over for Offentligheden, det ærede Medlem Hr. J. S. Foget har allerede dokumenteret mere end tilstrækkeligt. Men jeg vil sige, at denne Redegørelse var en udsøgt Haan mod den danske Rigsdag, og at denne ualmindelig frække Optræden navnlig af Hr. Høgsbro Holm og Storeksporthørerne burde have været mere end nok til, at de Herrer aldeles omgaaende var smidt paa Porten.

Paa det Tidspunkt, det skal indrømmes, kunde det maaske knibe for uindviiede at bedømme Forholdene. Men efter at det nu gennem Forhørene er afsløret, hvordan der er administreret, fastslaaet, hvilket Hav af urigtige Oplysninger og Erklæringer Redegørelsen er, da vilde det, ja, undskyld, jeg siger det, være uværdigt, om Folketinget ikke tog Affære over for Eksportørerne ved at sørge for at sætte Punktum for deres Deltagelse i offentlig Virksomhed. Som Forholdene har udviklet sig og paa Grundlag af det tilvejebragte Materiale vilde det rimeligste for Folketinget, som foreslaaet i den af os stillede Paastand paa Overgang til Dagsorden, være at paalægge Justitsministeren at rejse Tiltale mod Storeksporthørerne for Overtrædelse af Straffelovens § 144, der lyder:

„Naar nogen i Udøvelsen af offentlig Tjeneste eller Erhverv uberettiget modtager, fordrer eller lader sig tilsige Gaver eller anden Fordel, straffes han med Hæfte eller Fængsel indtil 6 Aar, under formildende Omstændigheder med Bøde.“, eller § 155, der siger:

„Misbruger i øvrigt nogen, som virker i offentlig Tjeneste eller Erhverv, sin Stilling til at krænke private eller det offentlige Ret, straffes han med Bøde eller Hæfte. Sker det for at skaffe sig eller andre uberettiget Fordel, kan Fængsel indtil 2 Aar anvendes.“

Angaaende Bestemmelsen i § 144 havde — og derom kan der ikke herske Tvivl — nogle af de Herrer for at nævne et enkelt Eksempel modtaget store Beløb, der allerede var opført som personlig Indtægt og opgivet til Skat, men rigtignok senere tilbagebetalt. Skulde det da ikke være mere end Bevis nok paa, at de „uberettiget“, som det hedder i Straffelovens § 144, havde „modtaget Gaver eller Fordele“? Endnu mindre tvivlsomt skulde det ud fra en Lægmandsbetragtning synes at være, at de, som det hedder i § 155, har „benyttet deres Stilling til at krænke private Ret“. Det er sket i mange Tilfælde, og bl. a. gik det

saadan, at et af Udvalgets Medlemmer fik overdraget en Handel med Kød til Østrig, som en privat Eksportør i Forvejen havde faaet i Stand. Ja, saa vidt drev man det, at Statens betroede Tillidsmand i det ministerielle Udvalg tilmed fik Tilskud af Udvalgets Kasse til sin Handel, saa han burde rammes baade af § 144 og § 155.

Foreløbig ser det ikke ud til, at man vil finde en saadan Udgang passende. Jeg forstaar, at alle de store Partier stemmer imod, nogle enkelte undlader at stemme, og Meningen er naturligvis, at Medlemmerne af det oprindelige Eksportudvalg skal have Lov til at fortsætte ganske uanfægtet. Skulde det ikke være nok, at der er afsløret Forhold, ogsaa — og ikke mindst — vedrørende deres administrative Dispositioner, der er absolut forkastelige, og som — det beder jeg ærede Medlemmer lægge Mærke til — under ingen Omstændigheder kan komme frem til Domstolens Afgørelse!

Man forstaar aabenbart ikke, at Sagen foruden en juridisk ogsaa har en ikke mindre vigtig moralsk Side, en Side, der vender ind mod Rigsdagens Ansvar og Myndighed.

Hvis Folketinget ikke nu tager fat der, hvor de juridiske Myndigheders Kompetence hører op, vil det ganske afgjort gaa ud over Tingets Prestige. Min Udlevering eller Ikke-Udlevering er i den Henseende uendelig ligegyldig. Men Rigsdagen vil, nu da Forholdet ligger klart, gennem de Oplysninger, der er kommet frem ved Forhørene, aldeles givet komme i Modstrid med den almindelige Retsbevidsthed, hvis der ikke paa den ene eller den anden Maade gribes ind over for de Herrer Storeksporthører og Generalsekretær Høgsbro Holm.

Formanden: Den ærede Taler motive-rede sin Tilslutning til den fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen ved at henvise til Straffeloven, af hvilken den ærede Taler citerede nogle Paragraffer. I den Anledning gør jeg opmærksom paa, at den fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen ikke nævner Straffeloven; men derimod Retsplejeloven.

Justitsministeren (Steincke): Den paa Dagsordenen under Punkt 6 opførte Sag, Behandling af Indstilling af Folketingets Udvalg for Forretningsordenen, vedrører jo i og for sig ikke andre end Tinget selv. Jeg var derfor ikke til Stede, da denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen af det ærede Medlem Hr. J. S. Foget blev stillet; jeg befandt mig i et Udvalgsværelse til Samraad med vedkommende Udvalg. Jeg fik at vide,